ми

Наші предки-чолобийники,
То-то вам були осли!
Аж за море по нашийники,
Пана і канчук пішли!

«Край у нас багатий і плідний,
Лиш нема порядку в нім!»
Ну й прикликав же народ дурний
Злодія-князя в свій дім!

І почав князь заводити лад,—
Ну, і швидко так зайшло,
Що, окрім ладу, вперед і взад
Нічогісько не було.

А їм, дурням, мов по сьому й буть,—
І байдуже,— лиш князя
Вихваляють і поклони б'ють,
Аж дреньчить їх заліззя.

Ей, та що то й говорить про те,—
Давня казка та й по всім!
То-то нині плем'я золоте
Розрослось — не пара їм!

Нині ми не підемо князя
Десь за озером шукать,—
В нас тепер залізниць скільки хоч,
То їх нам і сто примчать.

Канчуки вже вийшли з моди в нас,
Бо по милості князів
Конституцію дали нам враз,
Свободу спання і слів.

І поклони ми вже не б'ємо,
Тільки, — ну, як бог велів,—
Скоро де старшого зуздримо,
Швидко шапочку долів!

О, ми вже не чолобийники,
Хоч і клінне всім старшим!

Ми вірноконституційники,
І ми славимося тим!

Що, що треба кланяться не раз
І нездарам, підлякам?
Адже жити хоче кождий з нас,—
То й нема провини нам.

Ви лишень на поступ наш глядіть!
Ми йшли Куліша слідом,
За фонетику п'ятнадцять літ
Воювали ми тягом.

Десять літ о самостійності
Малоруській кричимо,
Хоть, по правді, чудодійності
З того крику не зримо.

Вже п'ять літ організації
Всерутенські сняться нам,
Та й ідею комасації
Грунту кленчем русинам.

А два літа вже, як стали ми
В боротьбу з розличними
Ідеалами, так званими
Соціалістичними!

Хоч не раз дурням тре дать поклін,
Гнуться за бігом ріки,
Крити переконання своє
Доведеться залюбки,

Слухать добре, відки дзвонить дзвін,
Та вдавать, що воно є,
Носить всяческі нашийники,
Що яка-будь власть дає,—
То про все те ми зовсім, бігме,
Ще не чолобийники!

Написано в маю 1878 р., досі не друковано.